

Слобода и предестинација

„А можда ме је Сан опчинио и тиме што се тако страшно игра с Временом. Зар нисам често видио у једној ноћи, у једној минути једне ноћи, веома давна времена, прогнана у оне голеке даљине у којима не можемо више ништа распознати од осјећаја који су нас овдје обузимали, како свом снагом насрћу на нас заслијепљујући нас својом свијетлошћу, као да су дивовски авиони блиједих звијезда, као што смо мислили, како нам показују све оно што су за нас садржавали, узбуђујући нас, потресајући нас, обасјавајући нас својим непосредним сусједством – а која су се поново вратила, кад смо се пробудили, у ону даљину коју су неким чудом прешла, док нас нису увјерила, **уосталом сасвим криво***, да су један од начина како да поново нађемо >изгубљено вријеме<“?

(Пруст: *Пронађено вријеме*)

Првобитни или ноћно дијаболнични вид успостављања хоризонта беше херметички запечаћена, двосложна мера субјектовог одстојања – наспрам оног предмета свесазнања који усисава њега-као-сазнаваоца; *чистина првог стварања*, која се – *парадоксално* – налазила *између* слике памћења изворног света, *као пра-објекта*, и непамћеног извора моћи њеног индивидуалног приказивања, *као пра-субјекта*. Дакле, закључано-тачна мера себе-знајућег одсуства *другог*, као оног ствараоца “који још увек чека на себе”, те непробуђено зуре у сопствену прималну не/могућност. И то стога јер ова – као **ишчезли простор** (изгубљено време) – не беше још ниоткога читана/растумачена; иако је у бескрајно сложену мрежу хетеротропног пресека, већ на нивоу формирања њеног језгра, пра-уписана. Њу чине:

ПРВОБИТНА ИНСТАНЦА, ИЗ-ПОДЗЕМЉА-ОТРГЛИ ФЛУИД: “острво узнесено у облаке”, недосањано место пра-са-делатности субјекта – изворно-конститутивног опажача или нерцептивног сазнаваоца; – то је место **индетерминисаног** збивања, при дну спиралне шкољке прачовечанства, вид његовог посмртно-суженог даха; место на прекретници једног ноћно-отвореног скупа који дише свемирски вакуум – и то путем истргнуте светлости далеких сазвежђа. А та се ноћна “рампа” при том покреће из чистог отпора спрам тирански-светлосног круга докинућа чак и сопствене шупљине – *за дочек пронађеног времена*. Јер, то би био дах потајног пулсирања жеље /унутар прачовека/ за прекорачењем свих *звездано му саздатих* граница сазнања, као заправо жеља за иступом на праг *из-себе-развезујућег обзорја-без-времена*, што управо опстоји над *узводном* силом “пумпе” – која изазива један неподношљив унутрашњи притисак. Тек то би био онај изворно-рефлексни грч страха, што постоји и у *новог* сазнаваоца: – језа пред могућношћу губитка престабилисане мере одстојања (уткане у подструктуру сопствене му сазнајно трагалачке отворености) у односу на праг неизвесности, коју доноси сусрет са његовом дубоко-зажељеном опреком: – *апсолутном непознаницом* која је, парадоксално, исто што и саме сазнаваоцу предодређујућа паралела.

Учинак тога је престабилисана, напетост-статичка свест о сребро-златећем (распетом) броју извесног дисхармонијског поретка коегзистирања свих микро-мера (од) засебних дах-одстојања: – вид пробоја-из-себе печата једне самозатварајуће свести, или, тачније, растућа сила отпора наспрам оног тамносветлосног круга који тежи да све посуврати у своју почетну тачку. Учинак тога је шупља тачка (од) у-себе-свинутог зрака присећења (на правремена) која би, у таквом зрцалном сусрету са дупликатом, била међутренутно већ поништена и одливена у тај исти дупликат, заборавом отуђена од места свог рођења – да би, на врхунцу тог самоотклона, била кадра да се присети и оног што још никад није било догођено: никад и нигде осим као жеља или замисао начина како да се оно сâмо – упркос томе што се налази на *прагу могућег* – **ипак догоди у времену**: као нулто-изражајна сила бесконачног самоусложњавања – која, попут подземно жиличавог корења будуће-изронелог стабла, што држи знање о безброју повезивања све растне животности, са невидном постепеношћу (себи самој) крчи пут.

Јер, *дрво знања*, као *обрнут раст* заломљеног врха пирамиде, те као расвета безмало искарикиране позиције моћи, уједно је обрнута *стрела времена*, у виду *звезде-репатице* – што /двоструким обртом око осе/ одапиње саму себе /у *уназадно пространство, безвременост*/ – распршујући сопствени полифони реп, што држи у себи бездану зеницу самоиздвојеног јединог јој трећег ока, у безбројно мноштво засебно-светлуцајућих очију: нова или *неуређена музика, рођена из ексцесног убрзања точка престабилисане складности*; нова или актуална бесконачност која се – јер до у бесконачност умножава варијабле древног свитка – **никад до краја не подудара са мапом предетерминисаног, иако понавља њен предсказан резултат**; и то као онај дуго-чекани догађај надоласка дотад никад /у својој бесконачно-гранатој целини/ испољене

“муње” – каква долази једино из “велико-теменог пера правде” /– Мајет/. *Гнев скривеног божанства*, збивајући као *провала*:

“...када Бог њима наметне и супротстави своје *име*, ... он их предодређује за превођење, он их подвргава закону нужног и немогућег превођења; ударцем свог преводљиво-непреводљивог личног имена он даје универзални разлог (који више неће бити подређен царству неког посебног народа) али тиме истовремено ограничава саму универзалност: забрањена транспарентност, немогућа једнозначност.”

(Дерид: *Куле Вавилонске – Вавилонки обрти*)

Позитивни учинак заборава **мапе престабилисане хармоније** је досегнута бистрина унутар *стваралачког слепила*, кристалисаност *принципа неодређености* као *прозора друге бескрајности*, онај на крају ипак премерљив потенцијал што нужно следи у (само један, од безбројно могућих) исход догађања, и то исход који је само по вишој нужди неодређен, јер је резервисан за деловање човека. Утопијски предизрачунат исход интеракција између утврђених линија консеквенција из (једном нулто-самоизолационо учињеног) избора душе у стању “пре стварања”; дакле, избора који није донет у отворено-укрштајном континууму простор-време, али који, као једном догођен/запечаћен, наставља да делује кроз време. Јер то прастање управо збрисаношћу места свог успостављења, наставља да проноси *нит памћења* – и то оног које долази од њиме *само једном* досегнутог домена *духа првог твораства*; од себе-не/створеног ентитета (*Великог Неиспољеног*) – који, као бескрајно усамљена идеја, први покушај прекорача границе сна, себе није могао контекстуализовати у простор опште-сањане могућности, а још (“својевремено”) не беше ни могао закорачити у сферу озаконене бескрајности. И та би се **крајње-извагана, свему удаљавајућа** сфера – као облик у-сну-нађеног над-немогућег пресека свих небеских под-сфера – састојала од мреже хиперконтаката с једним давно изгубљеним местом/временом: – *апсолутним објектом* себи довољне моћи преображаја у *сопствени субјект* (*Богињу ноћи предстварања*).

ПОДМОРСКИ ЗАКОВАНА СУПСТАНЦА – као стање једног бескрајно-измицајног, вечно-одметничког, оно-страног **постајања-у-флуиду лунарне светлости**, и то у парадоксалном модусу опажености тог флуида оком неке још себе-несвесне, немо сведочеће свести; она никад-до-краја закована /у-себи-колебајућа/ о-збиљност Утопије: – оно што је тачно разврстано, **преддетерминисано**, затворено у ауру свог прекомерног сјаја, као модус себе-заборава, уснулости у сопственом бескрајно могућносном али и неиспољивом изобиљу. Оно делује као тест нечије појединачне савести, као прелазно-додирни дах слутње, весник надоласка плиме једне надалеко отиснуте стварности љубавног себе-незаборава – тј. незаборава сопственог утопистичког порекла из /више неналазиве/ *пећине столовања мајки*.

Дегенерација првобитне когнитивне парадигме (уп. деформација оптике која је хватала смерницу даљине): – Хермесова замена тезе о *светом броју* свих несводиво-појединачних *дах-одстојања*, који бива – хипергенерализацијом – за сваког свог могућег сазнаваоца поништен, враћен у невидност. Јер, то је укочен облик лажи о томе да се тачка озбиљавања сусрета двеју диспаратних паралела (– тачка будућег пресека као срце “умиреног” точка хармоније, “циљ свих путева у бесконачном понору сна”* (Х. Брох), те у безвременоме микродомену скривено оригинал-тежиште макро-космичке равнотеже, у виду наличја прво-идејне, тек виртуелне равнотеже –) може апстраховањем “пресадити” у макродомен, поље унутарсветског догађања, и тиме фиксирати као подмет за разумску анализу. Јер то је не-креативном лажју Тот-Хермеса украден (– заправо, двоунакрсном заменом смерова крајње-излазног кључа *глобусне мапе добра-и-зла*, конзервисан –) трен самопокретљивости етера. И ту бива невидљив/неиспољен лик-оригинал видљивог/испољеног наличја-копије, побркан са својом копијом, као и копија са њиме као оригиналом. А онај приказивајући лик (по-себи-невидљивог) извора живота, као сам износ неопажљивих брзина неизбројних измена у завеловљеном микропростору, постаје један умртвљен дух медијалности, или себе-урушавајући мост, сачињен од Еросових искрзаних крила; закључан и постварен дија-логос као симулакрум – насилно успаван, а затим сабласно оживљен дух мајчинског језика; – дајмон расвете патоса једног далеко-будућег ускрснућа:

ОБРТНО-ЗВЕЗДАНА ИНСТАНЦА новог (**пред**)-креативног опажача: – оног коме је већ по претпоставци, или, без икаквог захтева за проласком кроз многослојевне велове Дикеине кушње, предат кључ да украде, **те превремено пусти у дејство свеколиког детерминисања саму преддетерминанту**, закључан *свети број* – који омчом своје завршне нуле гуши, умртвљује, те *кочи могућност једне подстицајне резултанте, пре него што се ова и роди*; то је превремен повратак/осврт на стање “пре” стварања космоса, као зло његовог кочења у слици властите предвиђености. Тек је то оно позитивно, *хиперболично претприпремљено* зло, у

виду омче угушења прималног знања; то је, уједно, запечаћена граница свег људског сазнања – коју тежи да апсолутизује једино разум-тиранин као опресор, *уљез индискретног погледа*; то је зло самозатварања у самоизвесност кружне унутрашњости *његовог* прво-издвојеног ока-камере. А то је, уједно, од изнутра смрвљено, под притиском напрсло, најтврђе “језгро ораха” – које заробљава животворну кап етера; – дакле, језгро које инерцијским убрзањем процеса самораспада доводи до крајње чистине ускрснућа ову злоупотребу кап-звездицу изворно-палитељске светлости. То је она *једина, првим стваралачким замахом Катаклотине Преслице предуклопљена, позитивна улога* Хермесове замене тезе – о **КОНСТАНТНОСТИ ПОМАКА (размака)** успостављеног између варијабилно-самоисписујућих сила растављено-састављених, *љубавних паралела у утопистичком микропростору*: – простору збивања прекомерности сјаја једне чисте латенције! А те су две *златно-пресечне, свеиницијелне* паралеле, у виду застало-сударног и у-себи-удвојеног даха; оне су израз **најдубље-скривене жеље маса** – за освајањем простора лебдеће безграничности, кроз који би се прострла преогромност свих њихових интеракција! трака вечно-продужног пулсирања *нулто-стваралачког духа безброја*.

Из подморске пећине острва ВИХОРСКИ УЗНЕСЕНА СУПСТАНЦА, као *оно више-не-опажљиво*, у своје беспокретном стању расточено и тек стога **индетерминисано**; – *оно* што је нераздвојиво од *силе сопствених велова, заслепљивих сумарних сјајева*. Јер, тек кроз те велове безбројног себе-усмрћивања оно сâмо собом (– у својој бескрајно-светлосној самоћи –) нараста. Јер чим му тај вео развластитости беше /Хермесовим индискретним погледом/ преотет, *оно* се грчом свог исконски несавладивог страха свело на **вршцу степшења** – везивања у чворну тачку кондензације честица чистог мрака; – у оно што је са собом тврдо-идентично (забоден клин у срцу праиспољеног космоса). Дакле: – *свело се на властито инфинитезимално постојање*: на међутренутно исповрнуту слику само једне од безбројних фаза микроживотног процеса; тј. на укочен облик сопственог фалсификата: слику завођења на ланац бескрајних замена тезе о самој себи (као потајно флуидној), поставши најзад “море-луталица ухваћено у замку своје странпутице”* (Сен-Дон Перс). Тако се *оно* свело на “уклету” егзистенцију оног што је закључано под шифром свог тражено-правог кључа; тачније, на егзистенцију онога што се сасвим изненада нашло у једном опозиционо-спојном микропростору: – месту чекања на свог сасвим неизвесног ослободиоца, свеколико приручног му знања разрешеног тумача, кадрога за дискретно-тактилни вид смело себе-иницираног луталице, изгубљеног у беспространству последњег мрака; кадрога за улазак у пред-сневани ризик свога отварања за проживљавање *безмерног бола незнања* – као цене уплова у *сферу стваралачког слепила*. Али чак и такав дуго чекани ослободилац, као најпре свој самоослободилац – сам “уклети” вечно-пловац, не би могао да откључа/прочита оно што је тим слојевним урезом тек полуречено – о могућем крајње апокалиптичком исходу унутарсветског зла, као од стране исконских сила тактички допуштеном. **Заправо, чак ни такав једном дочекани нулто-стваралачки читалац не би могао да ишчита оно чега у збирно-шифарском трагу (више) нема**: – ону немерљиво нит-лабиринтну, ситно-разгранату путању неусмерено-ткајућег, и стога сасвим случајно приспелог кљуна индиго-писалачке пловидбе – до свог запечаћено-крајњег одредишта: *свица у срцу поноћи*. Јер та бескрајно врлудава нит хиперосетног “вида мачке”, што извире с прамца “морско-небеске” пловидбе (и то као “на крми закована звезда” или “ружа засушњена у светилку”*) јесте управо једно у бриколажно-шифарском трагу пловидбе **бесповратно збрисано место**: управо оно што беше некадашње живо срце тог празаписа, а што је сада усмрћено својом прераном виђеношћу, или разорним упливом разумског погледа, и то кроз ланчано-кидајуће велове свог одсевног белила! Јер та белина, у пољу једном преведеног значења, јесте зрачење тек једног локалног смисла тренутно настале чистине – у виду незауостављиво-ширеће рупе свих микропрелазних поништавања, учињених од стране оних већ стабилисаних тачака, какве већ дуго држе неослобођен потенцијал тајно-значањских чворова.

Отуд та неухватљива рупа у колажу шифарских трагова (тачна мера/угао једног себе-знајућег одсуства; прозор прогледања у из-света-изгнани предзнак свеопште смрти), не представља мањак, већ управо вишак (привремено потиснут учинак) **двоструко саделатног рада писања-и-читања** – који је рад двосмерно-унакрсне спреге подстицања једног бескрајног процеса реминисценције. Дакле, резултат тумачења полузбрисане мапе древно-урезних, *црних (мртвих) слова*, била би хладно-етерска над-све-аура једног пра-прогнано-потиснутог смисла – за парадоксално већ учињено стварање (интертекстуално уписивање) *злокобно-зрачног* подтекста, и то у виду *бело-словне* објаве *црно-позадинске* нигдине. Јер, он је тек незахатљивом дубином нечије воље ту исписиван – из оквира компактне сфере свог дубоко-самонеизвесног уравнотежавања – на звезданим теразијама. И та *над-све-аура*, која збираше у заклон најдаљег одстојања све одсева догоревајућих звезда, јављених најпре у виду светло-словних трагова, јесте мехур лучења једне морски-хладно-пламене, скамењено путоказне капи: “еликсирске сузе” дотекле из “косог мачјег ока” – што зацељује *хиљаду-латичну круну*

(од) криком тамне ноћи искиданих велова. А то су велови који беху изаткавани од стране чисте злокоби њеног нектара, држаног унутар ситно-игличавих стрелица злопогледне јој моћи туђег ослепљивања. А када се тако зацели ткиво једног незавршено микродоменског процеса, оно се /на свом вршном луку/ изнова /непојамно-вољно/ брише – да би се обновило /и то као гигантски увеличано/ кроз спојна огледала, прикривена унутар ока његовог ослепљено-љубавног растумача. И то је његова надалека реминисцентна потврда истог, *већ виђеног*, у виду постигнутог понављања, из чистог самопробоја уздржано-напете му воље, оног чему ни траг трага није остао у сећању, ни колективном ни појединачном, **те које се, парадоксално, заиста и први пут догодило као потпуно ново стварање** – из *ништећег ништа*. Запамћена је, дакле, само обала крајње стварности; не и бескрајно врлудава, нит-звездана стаза <1> преласка преко небо-океанског амбиса, каква безмало мами сваког затеченог путника – на пад вртоглавог му пристапања уз лажно блаженство заборава. А то је опасност путничког нестајања у светлосној стихији: – вид апсолутне изгубљености *морелловца* унутар кружног небо-океана свеопштег бесвесја.

* * *

Пра-шум <2> као у-тами-чекани судар двеју несусретљивих паралела (опажача и опаженог), те као у-себи-скривени почетак живота (*бег птице*), јесте оно што је одмах затим затворено у паноптикуму, зазидано у кули многогласја – а што се на самом крају свети, тако што /својом домамљивом “замком унутар замке” – у коју је и самб привидно ухваћено/ гута свог тиранског посматрача! И отуд, путем своје удвостручене снаге /што долази из нагло-развезане петље узајамно му свезаних крила/ **проваљује кулу**; – лоша бесконачност провалне стихије прождируће светлости, која не баждари простор свог проласка него вихорски преокреће те фалсификује печате свих затечених макроконстелација; – привидна лакоћа у кретњи њених случајних ефеката, тј. слобода као вечна апроксимација себе саме – као уистину трудно-стваралачке; вртлог узалудног измицања тачки самопочетка, прогутано-изгубљено време, пакао разума: предкреативна лаж о непокретном бивству слободе; хиперапстракција слике једног битно недовршеног, микродоменског процеса: тирански заобручена, иако још неиспуњена ипак већ испражњена слика једне далеко сневане слободе: лаж о сâмој природи слободне воље, која је примарно немогућа, али и свему упркос изборављујућа, обратно процесна, те многоструко заплетено самопреображавалачка – **а није априорна датост, чак ни као неодређен потенцијал!** Јер, управо та лаж о наводној не-скоковитости развојне линије слободног духа, беше она Тот-Хермесом подметнута замка (– огољено лице прималног света, постало услед избрисаности њених подслојева –) у којој лежаше прави узрок, односно, услов могућности свег појавног зла. То беше Тот-Хермесово лукавство искључења делатне улоге субјекта (као нулто-градитељског опажача света) из живог наноса прасупстанце (кристала растућих сусазнавања) у кога овај беше прауписан. И то тако што се (наводно) готово-дата слобода људске воље идеализује, естетизацијски квазиапсолутизује, те чини само симболички присутном; – дакле: над оним пра-(не)-опаженим (– уп. над шумом сломљених крила, у виду неосвешћеног и тиме још нерођеног духа стваралачке слободе –) ствара се *маглена копрена*, у виду лажи о постојању *бића по себи*. А то је она велика злонамерна лаж Тот-Хермесова – о природи оног пра-(не)-опаженог: – да је оно (наводно) не-предетерминисана, игри случаја предата, слепо-хаосна материја, не-себестваралачка, не-самоуобличива – те да се може у потпуности захватити разумом коме (наводно) тек само пасивно подлеже. Фалсификатна слика временâ од “пре стварања”, која половично одсликава вртлоге размена на врху дуго неодрживог стања турбуленције – *лажући о њему да је оно стање трајно-упориштне стабилности!* То је зло немоћи љубавног памћења једном само збиле, јасне визије пута себе-озбиљивања сна о ономе никад догођеном нити помишљеном: – ишчезнуће моћи препознавања изворног смисла/подстицаја суздршке властитог погледа од слике уколажираних временâ. Јер, таква је моћ сопственог суделовања у туђој посматралачкој немоћи својство племенитости само отмено удаљених. А отуд тек следи онај страховити грч гушења у себи разумског знања, ухваћеног у замку непропустљивости своје, услед саме јој нееластичности заплетене, спољне границе: ланчано себе-производећа анксиозност разума, већ пред самом могућношћу његовог додира са надстварносним, од кога тежи да се огради већ на равни своје сâме могућности: – његова властита стратегија урушавања. Стога, главни квалитет чистог себе-огољеног раз-ума (– заједно са његовим *преокренуто-апсолутним системом вредности*, или себе-закоченим крст-точком обртања *преливно-варничавих плашт-констелација моралних закона* –) јесте управо парадоксална успешност стратегије његовог квазихеројског самообрушавања – дакле, **успешност његовог симболички изведеног самоубиства на тачки врхунца своје моћи!**

Дакле, онда када је опресија надличног разума /фантомског двојника сопства/ највећа, управо тада оно потиснуто /подстварносно/ проваљује у њега – да би истргло те повратило себи једно место /за властито

нововремено деловање унутар предутврђеног симболичког поља/. То је оно једно место које беше узето од њега, од стране отеловљеног не-бића чистог раз-ума као “великог канибала” – који “једне време”; – тј. од стране оног који ждере саму прауточишћу дистанцију једне сликотворно-самодоволне субјективности, и то ону која је вечно делатна у отпору/отклону наспрам објектног света. Јер, делатност субјекта-у-времену, као израз памћења неповратно изгубљеног прастања неусловљене слободе (стања још увек постојећег на нивоу полутрена), јесте **у-покрету-погађајућа ре/интерпретација звучне слике пра/опаженог**. Јер, та моћ љубавног подсећања, као вид изворног пред-метања *Ништећег Ништа из Ја*, јесте управо додатни упис у слику предстварања оних индетерминисаних 20% /у оквиру предетерминисаних 80%/; – тј. моћ нултоградитељства у виду прекогнитивног или “мачјег” погледа. Скривањем, путем “вела заслепливе белине”, постојања 20% збрисаног /интертекстуалног/ поља унутар мапе предетерминисаног, скривен је 20%-тни обим рупе /процесуалног/ разоткривања бесконачне црне позадине – која пружа могућност за артистички не/привидну појаву нових, заправо тек само поновљених/ускрслих, бело-светлосних знакова – учинака нулто-почетне делатности једног бесконачно самодовољног субјективитета.

Али при том, није такав један субјект онај који се прикрива у свог “злог двојника” (маску безличне комуникације), ради одржавања стања беспокретности, ванвремености; него је сам тај његов двојник-симулакрум (– приватно-знаковни језик субјекта, који се овде привремено одриче –) оно што се ту од њега (до у последњу дубину несвесног) скрива: – и то као субјекту изворно пред-метнута слика *о себи* (као далеко будућем, за-собом-заостајућем). И то само стога да би тај субјект уопште и **начинио први покрет – жртвовањем пра/слике колективног на-себи-обушављеног покрета** – и тиме ступио у процес свог постајања.

““Пребацује ли се есеју релативизам и одсутност садржаја јер не признаје никакво стајалиште које је изван њега, у игри је управо предођба о истини као нечем “готовоме”, као хијерархији појмова предођба коју је Хегел разорио, јер није волио стајалиште; у томе се есеј сусреће са својим екстремом, филозофијом апсолутног знања. Есеј би хтио излјечити мисао од њезине произвољности, тиме што ту произвољност властитим поступком рефлектира умјесто да је маскира као непосредност.””

“...најунутрашњији је закон форме есеја отпадништво.”

(Адорно: *Есеј о есеју*)

“ **Искреност у служби мржње на генија: ...** ”*

“ Ова бесмислица: да се искреношћу (која је искреност постојећег) може рећи *непостојећи* субјект говора, почива на уверењу нетворачке појединачности да субјект није *стварање* субјекта, већ да је он *дат пре свога знања о самом себи*, и да се он само од себе скрива.”**

(Р. Константиновић: *Филозофија паланке*)

Тек на тај начин била би искушана кадрост једног појединца за поглед у *уназадно пространство безвремености*, тј. за осврт у *стање* у коме владаше *безгранична слобода самозамишљања*: – путем потврде моћи твораштва његове нулте имагинативности, којој претходи забрана тог истог освртног погледа – на мапу престабелисане (дис)-хармоније (свих) појединих (не-сопствених) учинака. Дакле, почетак *стварања* који би био уједно и нултодимензионалан (– као потајно-будући, и то у модусу нечијег изненадног присећања на свеобухватно-пећинску пра/слику, кристал растуће субјективности –) и мултидимензионалан (– као језички профилтрирана светлост потврде управо оног вишка смисла који наставља да даље “плови” – у свим коморама интересубјективног). Јер, тек *обновом номадског субјекта*, какав би отшкринуо капију нове стварности, ланчано/пред-свесно би се покренули и сви други – као неизбројно многи.

Стога, једини трајно одржив, “нов” или изнова пробуђен, дотад неприметан иако све време у сенци присутан, когнитивни образац човечанства (– што чува исконску меру одстојања романтичарског субјекта наспрам палог света –) била би **једна “клизава” структура двоунакрстне пред-метности две дијаметрално супротстављене, конкурентске слике/замисли – о томе шта би била крајња збиља**. Дакле, структура што би у средишту властите изградње имала, управо као једину константу самоорјентације, меру себе-задршке у процени места свог самопочетка. И отуд та у њу средишње уметнута микро-мера празнине у њој делује скривено – као *сила погона* или *ребусна замена тезе* о самоизраћајућој Идеји Постојања: – **оно што брише средишње, а упетљава периферне констелације трагова, стварајући петљу задршке у самосазнавању апсолутног почетка**; тачније, једну себе-продужујућу силу дуготрајног, узајамношћу удвостручено-раскрстног, растављалачко-састављалачког усложњавања древно-светског сна – сна о сопственом јој прекораку прага ка ланчано-отварајућим визурама светова! Јер тај је *чвор света*, заправо, претприпремљен филтар за свеколико зло пало-увремењеног света, који даље тек ствара услов подсећања на оно пред-виђено а никад догођено; – на оно што је остало суздржано, у свом жељеном испољењу, у дубини очне коморе његовог предвидиоца. Јер, он је инструмент кушње сваког субјекта за спремност на прекорак сопствене *ограничене идеје о спољашњем свету*, и то управо из оквира не-властитога му сна. Јер тај **надудалежни, скупни сан је ту једино**

место извирања жеље даљег сневања; тачније, оно “некад” могуће место што је било најпре понору-премостна, интерсубјективна збиља, безлично-збирни догађај пресека свих појединачних снова – да би тек својом редупликацијом у једног одређеног, из скупног сна прво-искораченог субјекта, постало интрасубјективна збиља: – оно далеко-будуће, незавршиво постајуће; један, снагом нечијег садоживљавања /у модусу прислушавања/ поунутрен простор даљине: – *место пораћања идеје о будућности*. Јер оно је оно увек-измицајно место пулсирања раскршћа, унутар *идејне шкољке (Утопије)*, које бива дозвољиво само преображавалачким одстојањем сновидног субјекта – односно, оном одмерено прекомерном, бескрајно еластичном границом настављања његовог у-бити-трагалачког сањања. И тек то би била *озбиљност-на-себи идеје круга (шкољке изгубљеног времена)* чији је једини дар *просеченост сопственом квадратуром*, – као једино могуће решење *парадокса-унутар-жеље за (светло-озакоњеном) бескрајношћу* – дакле, *динамичка утопија* каква бива озбиљена само из и на нивоу сањаревог самоникло-сликотворног деловања, и то у спрежном му отпору наспрам мртвила спољно-супротстављеног света. А то је спрега једног предузлетног убрзања, на начин немог проширивања мреже нулто-одсуствене дах-информације – оне која пружа високо-полетне подстицаје сваком покушају *луталаштва*, испољеном тек у виду моћи *сањаревог неуспореног делања у месту*.

Нова когнитивна парадигма (као принцип *Вихорског Левка*) би, закључно, била: та разгранатија, уједно нова и стара, методологија поновљеног доласка до оног превремено детерминисаног, али на равни синопсије већ озбиљеног, учинка одложено романтичарског пра-пра-субјекта (*Мукле Старице*) – а то је *пут светлости (степениште лебдећег не-пријема у Завојиту Сферу)* који тек треба, по за-Њоме-заосталим шифарским траговима, изнова (за једно *ново*, једносмерно-продужено време) откључати. То је оно безсупстанцијално језичје мајчинског почела: *мајчи вид пут-обасјања* бесконачне процесуалности неког појединства: – дијалогосно почело из-себе-тумачења (превођења) сваког из дневног контекста (*ширине светског поднева*) испалог под-текста (*жалног савијутка поноћи*), из кога тек бива порођен онај уистину нов, процесно још незавучали, спрам (не)-довршеног записа жељом-премашајни, *свет као уметничко дело*.

“Она је увек нова, туђе-звучна јер јој смисао није поништен већ потиснут, али тако што захтева своје дешифровање: нема језичке музике која ослобађа од императива језичког смисла. Звук који живи од свог потиснутог (муклог) смисла јесте мукли звук, а смисао је дубински потиснутошћу својом; то јемчи *кружење*, поново, у самој материји језика.” * /**Р. Константиновић**.

Дистанца првобитног Сневача: – *начело бесповратног разлаза, или, непомешаности двеју паралела:* – стратегиран ход двоунакрсног опкорачења врела бесконачне (**праничије**) могућности – јесте транспарентно-парна димензија, експресија нулте димензије /као придолазећа од шупље-нигдинског пра-бића, субјекта-у-постајању/ у дво-димензији /дно-заборавној површини неке палимпсестске слике/; те лебдећи темељ моћи преко-удаљавања ништећи-стваралачког, тачније, за стари му одбачен контекст заиста тек ново-посталог субјекта. То је стамен једне растући самопокретне равнотеже, себе-ништеће и себи-реверзибилне – у тренутку злопокушаја разумског апстраховања *бити њеног тежишта:* – јер оно би га одвело из његовог процепно-стаништног микропростора у макродомен фиксно премерљивог. Али он је и “трајна кружна равнотежа око отворене границе”* (Х. Брок): – повратна спрега онемогућавања тога да појединац западне у истост са-собом-не/створеном пра/сликом; дакле, једна *престабилисана складност (– одстојност, невидљивост)* сваког *новог света-у-постајању, потекла од безименог творца равнотеже* – духа кристалисане празнине, изронелог из петље светло-проламајућих судара; – дакле, оног духа који из **ЊЕНОГ** светлоувирећег процепа расте увис: – све до у *пернато-хиљаду-очну круну Мајети/Правде*.

“Разлаз је непоправљив; све су ми ствари далеко, једино што ме за њих везује јесте способност гледања. (...) Ускоро ћемо усмерити кљун ка нечему што ниједна обала не опасује, и, под опремом силних једара, наше ће напредовање кроз среду среде чудовишне вечности бити обележено једино *позиционим светлима*.”

(**Пол Клодел:** *Земља виђена с мора*)

Међутим, оне сном предетеминисане, али уједно и самим собом /невезано, реципрочно/ предметнуте, душевно-близанацке паралеле, постајаху у микропростору самозатварајуће мекоте једне шкољке – наспрам стихије макровасионског света (= треће/непробуђено око Ра-Атумово у коме, као у *шкољки изгнане садашњице*, почива примордијални пар Шу и Тифнут – и то наместо недосањане тајне створитељкиног имена). И оне беху оно што се (самообнављајућим ништењем) периодично укрштало у бескрају – урањајући на тој тачки (трону поништавања) у врело непровидне могућности, из кога им и извираше властито-одредбена **пра-разлика:** – она једина идеја која је била озбиљена на нивоу себе саме, као **безсупстанцијалне!** И чиста скривеност би заиста и остала једини модус њеног постојања, да се на том прауснулом месту није догодио један упад:

уломак погледа Васељенског Уљеза, Тота-као-Магуса. Јер тај, ту једини дотекао, туђе-упливни поглед беше конзервисао у колективном сећању свој полутренутно стечен увид у сам вишак/учинак рада датог усхитно-турбулентног микропоља – унутар предживотно-хармонијског уређења љубавне им дах-грађевине, саткане од паучинских нити *константне мере одстојања* њиховог магнетски лако-обртног, спојног лука близанаштва. Јер то је *месечев срп од-мора-узетих, а затим кристалисаних суза*, што собом лако подржава надостојање двојно-зрачне *звезде севера*. А сам тај вишак силе унутар близаначког микропростора /јер је овај, тек стога што је сабит, постигао један преко-гранични циљ: – Престо Северњаче/, као тек само једном /дубље-ноћном, не-водоодразном/ страном свог зрачења ухваћен у *омчи Тотовој* /оној што стеже а затим конзервише небом увек ново-писане координате неоспољене свемогућности мора/, јесте оно што под шифром свег оживотворавања беше /зарад опште кушње/ запечаћено; док лако вођена нит усхитно-близаначког запетљавања у *лабиринт-над-морем*, који је и довео до *српом* помогнутог успона на *небо* (Корални Престо, у виду Северњачом исписаних путоказа *нове ноћне пловидбе*), не беше запечаћена, **већ трајно избрисана**: све донде док неко, као ослепљен од те прејакне светлости, а вољан да истрајно тражи, коначно не препозна и у својој моћи следе потврде понови целу ту збрисану путању. А при том, иако је препознавши као већ догођену /светлосно-порођену/, он њу уједно и обогаћује – јер погледом слепог предвиђења разуђује не-препознату обалу једног детињства /које се никад није догодило/ у безброј ваздушастих обала и спрудова; те отуд први пут буди/реактуализује тамнију страну (наличије) једног давно-запечаћеног остварења-у-сну, које још увек плови под плаветним звоном свеопште сањарије; – то је прауснула земља (острво) близаначки-душевног мрака, у виду хиперпрегледности свих много-наслаганих велова симболичког. Јер тек **та тамнија страна** слике једног *далеко-изгнаног времена* јесте оно што, такође, у својим безбројним детаљима, није довршено на равни чисте синопсије – јер беше само апроксимативно уобличено, у кругу једне себе-поништавајуће апстракције, која заробљаваше себе саму у своју глобалну слику, те која отуд беше кадра да сасвим збрише своје јединствено-рељефне, немо-плутајуће слике. И то зато јер је морало да као наличије опонаша своје (првостепеном, не-истрајалом) апстракцијом деформисано личје, и тиме буде ускраћено за израз (вечитог) усложњавања ситног у себи: за артистичку експресију. <3>

Лук постаје Лира: – “самô чекање је већ прираст богатства”* /Х. Брох/; – *понор напетости* сред лука једног небо-палитељског погледа – као “знајућег терета сенки” – себе самог превладава тако што властиту *константу одстојања (лебдећи императив одговорности)* пресликава у *горњи* (бестежински, или, у односу на тежину памћења небо-палитељске мреже, *измакнут*) *понор*, и то онолико пута колики је и сам број оптерећујућих га тмина (*сенки*, у виду узајамним-трењем-предупаљених, *камених цветова неба*); – управо оних што га некада и чињаше *доњим*. Исход је лавиринтно степениште или ходник свемирских огледала конзервисан унутар јединствено-зраковне призме (одрубљени вршак пирамиде: “кристални сноп сна”**/Х. Брох/); тачније, управо оно што чува вектор зрачне стреле, ради њеног разрешења од прво-палитељске тачке ушћа. Јер, у томе је коб небопловца: једном пређени пут постаје део тела оног ентитета који га прелази, *његов ширећи овој* – и то управо тако да та **додатна светлост његове самосвести постаје један никоме познати пут**.

Као што Лук постаје Лира (Систрум) – тако и Нут, од гипко-повијеног положаја озвезданог јој тела, што подрхтава *услед зебње* једног *подсводног сунца* (које је уједно сјај планинског језерцета што лебди над теменом Шуове, у *ноћно небо* обречнуте, главе), напредује до у **стање на-себи-зауостављеног скока увис**. Јер, земља је уистину не интересоваше, односно, *она* се стопалима одупираше од ње управо зато да би пробудила *подземну свест* (– *око*, у виду подземно-ограђеног извора –) што излеташе *окрилаћена* – те која дуго постајаше *загробним обликом* Тефнутине просудбе. Јер, тек **тим скоком** *Она* задобива свој последњи лик: – нов звездани обрис, дат у виду **музичким инструментом крунисане краве** – оне која *уназадним путем проноси Сунце кроз Ноћ*: управо стога да би ово задобило *једну другу, богатију хаљину*. Тако је звездано прострта госпа Нут не друго до облик истрајавања Ра-Атумовог на путу његовог пред-свесног абдицирања од Престола – који се тек као испражњен обрушује у *тачку збираних поноћи; зимски-процвалу сузу Тефнутину; кап-пламени вршак надалеко заковане стреле Неитине*: – **једино одредиште ускрснућа**.

***

Стварност јесте још недогођен исход протумачења (божанском субјекту приписаног) геста допуштења сурово-ефектног, ексцесно-случајносног, голо-инертног обртања точка судбине – дакле, геста допуштања једног ничим могуће оправданог овоземаљског страдања. Стога, она крајња “изгубљено-времена” стварност, или димензија чисте будућности/неизвесности, ту би била предсадржана у прошлости – у виду извесног

позива за /прокреативно “лажљивом”/ вером човека у /ев-топијско/ постојање неког сразмерно могуће-искупуљућег решења ове, спрам свих других неупоредиво мрачније, енигме. А то је вера у смислу побуњеничког одрицања човековог од /управо том непознаницом/ искушавалачки му дате моћи апсолутног господарства: и то господарства над уистину само релативно омеђеном територијом (од) једном ухваћене слике *немогућег сусрета, односно, судара двеју међусобно непознатих паралела*; а то је слика ухваћена искључиво у модусу праљудског знања **оног тотално непознатог саме парадоксалности божанске одлуке на самоунижење – на лом Престолног Небо-огледала**; то је, стога, побуна у односу на **божанском омашком** дат принцип поништавања скривено-средишњег смисла једне гигантско-збиљске, па ипак само индивидуалне смрти – али то тек само за један одређени симболички поредак: у виду бело-урезног (без)-памћења крајњег учинка (од) само-једном-испољене моћи сновидног субјекта, – враћене, по тој кружно-хармонијској присили, назад у своју много-овојиту мекоту заседне невидности, што срце-пулсном продужношћу ипак наставља да емитује своје у неповрат осипајуће, фрагментарно-шифарске знакове. Јер, то је вера у не/моћ субјектовог присвајања *простора не/могућег* – замаскираног у оно што је најпознатије: – у детаљ себе-препознавања субјекта; – *вид недогођене прошлости*, чијим се откључавањем тек догађа сво њено /још неоткривено/ пространство, бивајући изнова закључано, у /увек само један, тренутно откривен/ путоказ будућег. То је вера у смислу чина “подземног” урушавања границе замисливог, па тиме и свег зачетно-идејног, од-себе-нултоствореног, да би оно тек затим постајало оном чудесно-собом-постајућом збиљом, **озбиљеном управо из и на нивоу своје чисте синопсије** – на начин титанског прелома прасветског огледала! И тај *узводни покрет вере*, што се диже из *бездна чистог апсурда*, а који тек *након бесконачне резигнације** самог себе покреће *и упркос* факту људског збивања у ланцима једне узалудне трке (у затвореном кругу никад-досегнутог, доње-вртложног отвора безвременности), јесте бачена расвета на (нултодимензионално) место (неусловљене) слободе за самопочетак било које индивидуе: – расвета простора појединчеве самоће, као скривеног обзорја непосвојивости *увек-одмакнутог* бивства смрти. Јер, смрт је оно једино место које се у принципу не може апстраховати од иједне индивидуе; оно је у древно-скупном сну оно вазда тражено место нашег последњег, ексцесно индивидуалног ослобођења – из кога би се /дуго чекано, те ничим условљено/ јавило чудо нашег првог покрета, оно последње-преображајно јер Дететово, “свето казивање Да”***. Јер једино се у Њему догађа изновно продисавање језгра *божанско-људског неспоразума* – као реминисценција на боловима доживљен Престо нерецептивне економије његово-сударног дво-даха, који је у-себи-бескрајно поље унутар праописаног круга – *златне короне око индиго крста* Мајчиног дах-одсуственог, својевољно јој жртвеног, и отуд тек само симболичког распећа. Јер ту распеће није друго до злокобно-случајносни запад Суђаје/Мајет у истост са сопственим јој инструментом бескрајно музикалног умећа суђења: – *престолном вагом одмеравања свих полустепенастих превоја, унутар кружне утврде ноћи*; – *неизбројиво кап-звезданим колом* сопствених јој хиперосетних струна, какве скупа одражаваху једну давну спрегу: – пре-болни затег божанско-људских нерава.

Дакле, побуна каква би одговарала тек једној *преко-човечанској визији*, јесте сила усуђивања извесне потонуло-праљудске воље – на обарање сваког, па и божански датог налога на безусловни оптимизам – који је заправо искривљено тумачење Крилатом Божињом прво-издатог /државотворног/ налога, и то услед недоследне апстракције од сâмог промаклом нам трена његове изречености. Јер, он је заправо један *против-себе-налог*, у кога латентно беше пред-уписана неминовност људског склизнућа у *преогромно савесну побуну*, као један до сржи људски и тиме (– будући да почива као *трн у срцу више неустоличено божанског* –) управо највиши квалитет! он би, дакле, био исто што и један *преко-људски, кресаво-звездани* квалитет, основ моћи усуђивања на поглед у огледала безграничних присећања; смрвљена “небо-огледала” – која скупа указују на број “у-бездан-потонулих точкава”, некад причвршћених на “сунчева кола”, сада лутајућих посред бесконачног етера! Јер то беху *кола раскрыљено-звезданих сводова*, у виду *капљавог умећа зацеливања* оне *згрчене ране* која почиваше усред дубине срца древно одметнутог путника: – усред цветне дубине лахорског новоузимања замаха њеног проширено-латичног еха титраја! А то је – тек огромно-љубавним склизнућем тог *против-себе-налога Крилате Божиње* у сопствени јој смртоносни *ехо* – **коначно кристалисана категорија празне самосвести духа**. Али то је уједно и *крунидбено звоно* једне *одазивне савести* – у виду идејне слике отворно-раскрстног паралелизма између оног “некад постојећег” (уснуло завичајног, дахом прожимајућег) и оног “још непостојећег” (у надљудство одметнутог, себе-потрло-божанског). Прво, нулто-прозирно, парно-димензионално све-све-око умирућег бога (Ра-Атума), као нестајуће до у микро-око једне велико-неизвесносне себе-најаве; објаве надоласка једне /поновљено-романтичарске/ субјективности, који /на сасвим нов начин/ изриче /мултидимензионалну/ форму свог још неоткривеног језика: – језика сазаданог *из* крхотина прве прекогниције, отпадака преконтекстуализације

првог творца, у инструмент екстазе вечито опирајуће *другости другог* – која ништи сваки ограничавајући је контекст злопокушаја свог фиксирања. Али то је и једно друго, екстремно појединствено, **у-мраку-светлеће микро-око**, повратном спрегом нестајуће у оном првом, овоземаљском, тамном и безличном макро-оку, бивајући при том укључено у процес његовог никада-до-краја опаљљивог брушења. И тако све до коначног склизнућа *неиздељеног првог* у тамно-прокључајући *понор многог*; – све до склизнућа *громног тамно-трпног* ока тог *пра-ни-јединог у-шкољци-уснулог* ентитета, у процеп одложеног му празвука оспољења, и то у облику удвојено-варничавих му сухтења /која се свескупа збиваху унутар неисцрпно узавреле множине једно-друго-ситњења/; – све до у међупростор његовог себе-истргнутог, а при том му још увек згуснутог зрачног корења – на начин дораста-до-себе *жалопевно-кристалног ми-ока*. Јер, то је међупростор који задршком воље за ничим-од-споља посредовано оспољење Мајчино, *њега* истог натерава на обрнут раст – у смеру сопственог себе-ситњења све до доње границе видљивог. На тај начин *оно* постаје инфинитезимално, “подземно” свеиницирајуће *ми-око* – које у свако новопостајуће појединство усађује ову *уснулу искру, орган вида двојно-отворног пространства не-сећања*. И то је онакав орган вида који и у латентном виду наставља да постоји, унутар сваког потенцијално просветљивог сопства: продужена струјна рука древно-вихорски преуређене паузе нулто-створитељског, *преувеличаног* виђења себе – први пут: из потпуно непознате перспективе сопственог оностраног доживљаваоца – сапосматрача.

***

Једино смрт по својој природи садржи моћ да се удвоји и сагледа са дистанције – а да, при том, уместо да напусти своју суштину, њу управо потврди. Јер смрт је и даље себи једнака када се расветли у сопственој (унутрашње одређујућој јој) разлици – која је разлика само у углу виђења себе; – тј. виђења димензије властите дубине (*тамног наличја њене надморски ситуиране приказе*) која, *тек са исписаном (одмотаном) мапом с подморског (сребро-златећи просеченог) дна, излази на површину*. Тако тек то једном откривено наличје обелодањује: да је догађај смрти тек учинак предметања празнине *првог стварања* из у-себи-удвојене, и тиме већ на нивоу Идеје спутане, *воље узводног самоопстојавања једног Ја*; – те и да од тог догађаја (праничије) смрти отета праслика, што даје привид некретања васионе, не може ни бити њена претпоставка. **Воља-за-вољу*** постајања неког Ја тако “дише” својом самом не-претпостављеношћу.

Међутим, та свезана разлика у гротлу *друге смрти* (која је *свеједнота неиспољеног*) јесте једна нежна преграда између две ауре, које су (иако независне) смештене унутар заједничке над-ауре још увек развојног злодуха андрогеније. Јер тај је дух ту злокобно неозбиљен, још неоспољен у својој сребро-златећој тачки пресека, што чини *крстасти заматак исконски-двосмерне Ја-Ти* релације – која је ту *једина стамен-залеђина* (знајућа топографија) за високо-ризични покрет упојединаченог постајања, и то у једној страшној отворености за себе-премашај, попут обезличено врховног (“зарубљеног”) *ја* Ра-Атумовог. И ту искрсава питање: **зашто та потенцијално аспектуална пра-разлика што почива у гротлу транспаренције још-себе-неисписаних поддубина смрти** (– а које из предње-сагледавајућег угла нема, док је из задњег има –) **ствара привид поништења разлике у самом/ванвременом тренутку смрти, те тиме трајно поништава ону првобитно-збиљску, или, великодогађајну/драматичну димензију смрти?** Ту се први пут јавља питање због чега та пра-разлика, кад се једном коначно оспољи, односно отпетља из чвора властитог случаја у лажју фиксирано *све-једно* /које утемељује слепу власт старог бога/, увек у њега поново упада – и то при равни своје самопрезентације, односно при *самом собом* изграђеном симболичком пољу? Односно, због чега она и даље не остаје она актуална, или преситно аспектуална разлика вечне самопроизводње унутар пра-ни-јединог ентитета, Престола-у-урушењу? <4> – Него *уместо тога*, као она “суштинска” разлика што је предетерминисана при својој снопсији (за рад обнављања Престола), чини један себи-непотребно-ризични корак – к прогледању у антипростор преко-обзорног (опозиционо-зрцалног) процеса себе-оспољавања (још-не-фактичке) разлике (од) двају сасвим осамостаљених бића. То су *Праисконски Близанци* /Шу и Тефнут – који су *залог свода таласно-звездане ноћи*, или, живо-оката потпора пантерски гипко-пропете фигуре свемајке – Нут, која мораде да одржава *увек исто* одстојање спрам *понора присебљења*, то јест, муљевито прождирућег је пра-тла, непостале фигуре прносунчаног све-оца, Геба-као-Кхепре/, два аспекта Неутрума: *носиоца праскозорног крика; духа одмотавајуће крилатости* – што чињаше њихову заједничку, андрогену душу. Али, **Њих двоје, утолико што имаху заједнички душевни супстрат, не бежаху и један обједињен дух: – јер без-број је самониклих индивидуа просторно несводив на све-једно**, као што је и **круг саморефлексије размака** двају близаначких непознаница, на својој завршној тачки, **удвојен: – велика Ја-Ти (Они) “осмица”, као образац музике** против-саставних таласа, стално богатећа откривајућом под-дубином сопственог сударног стецишта, тј. клизећим јој акцентом смисла *смртно ризичног бивања-у-процепу*. А то је *структура двоунакрсне пред-*

метнутости душевног близанаштва: – прозирна тканина заборава, као средство ублажавања болова сазнајне отворености сваког /из свода последње неминовности смело иступелог/ бића: – праг отварања нових визура, које свескупа надолaze из запреченог “подморског” извора, у виду статичким набојем мултипликоване снаге, помоћу које појединац тек истрајава у одлуци за задршком сопствене му безграничне жеље – за ничим посредованим покретом нулто-неспутаног самопочетка.

Отуд се могу уочити *три фазе* у развоју структуре **двоунакрсне пред-метнутости душевног близанаштва**:

- 1) **НИВО семиотичког**: *два симултана аспекта ноћног црнила неvezано лебде те титрају у све-једноме*, које је *Велико Неиспољено* или *Дух Етера* (Харпократ/Алеф; **Ерос-као-Фанес**); односно: око зрења бесконачног одсуства сопственог *Ја* – које је, уједно, зрење смисла задршке било ког субјекта у сопственој манифестацији... Јер, *Велико “Он-Она” (“према свету отворен и љубазан Ра-Атум из Ану-а, господар далеког хоризонта, ... ,” *! Томас Ман)* увек бива – и то одмах након свог *бело-кружног* самоопажaja – враћено назад у невидност, свеопшти заборав, постајући тиме хиперподложно туђинском (увек-већ-не/погрешном) тумачењу; – преекспонирању само једне своје, и то управо предње/површинске, *“Он”-стране* (која потиче од *подземно-отворног, дубоко-тишинског* простора за одложено-светлосну објаву *Неитину, ул. Хатор-Тэфнутину; Њу-као-Далеку, ноћном небу подстицајућу*), науштрб задње/дубинске, *“Она”-стране* (што потиче од *неосветљеног језгра* припремања *Његове* далеко-будуће појаве – у виду “подземног” или поноћно-рођеног Сунца). А та се деформација нулто-конститутивне перцепције збива унутар сужене визуре *једино-извесног* (– од плански-самосвесне васељене најпре прихваћеног, а затим и прогнаног –) *реципиента, сина старог еона* (Вишнуа/Тот-Хермеса/Исуса) **<5>, засталог на прагу отварања планетарне новине**. Отуд настаде (али најпре само на нивоу перцепције *васељенског уљеза*) замена исконског божанства пророчког *светло-погађајућег* погледа (приказујућег увек путем једне своје стране: *или* у виду старице с највиших планина, *или* у виду старца с морског дна, *а никад састављено*) са његовом повампиреном сенком, једнострано осветљеном истином сопства: – **Злим Демијургом, духовним канибалом, лажно непристрасним законодавцем**. И та се фасцинација Демијурговом крађом туђе моћи нултог постајања – што изазиваше завист оних не-само-постајућих – проширила од васељенског сина, чувара древне успомене, на читаво човечанство старозаветног времена.
- 2) **НИВО симболичког**: – или естетичка стратегија пред могућим злом самог *В. Н.*, и то злом које је – будући најпре дијалектичко – садржано управо у /парадоксалном/ *пра-гесту* његовог омогућивања /провоцирања/ **себи асиметричне другости**, отелотворене у Злом Демијургу /најпре у Гебу као не-истрајалом Кхепери, више примитивном него злом, те затим тек и у Амону, као од загробне фазе Сунчевог путовања *ускогрудо ограђујућем* владару – који собом прождире целокупну раван ускрснућа/. А то је уједно и стратегија од поменутог *зла уклопа* праосновне разлике двају близаначких бића, од којих је једно прималније јер је самодовољније (*Она-аспект*), имајући отуд за свој заветни задатак да унапреди оно друго (*Он-аспект*) – односно **да га натера на спрам себе једнак степен самодовољности** – у сопственој нулто-израњајућој, преступно-светлоносној појави! Али да би се тај жељено-сразмеран јој степен (од) спрам *Ње* апсолутно независне паралеле, могао одиста и догодити, овај прималнији *Она-аспект* збирано-надличног ентитета (*В. Н.*) морао је пре свега да (– у сврси оспољења *чистине постајања* –) уз једну велико-храбросну цену расветли следећу, **од стране тадашњег човечанства нежељену, истину**: да би произвољни тумач стварности, Зли Демијург, као “отац-законодавац”, избегао увид у неминовност сопствене смрти – и то смрти управо на месту врхунца сопствене моћи (као једином му месту апсолутне изолације, без присутних сведока) – те да би отуд задобио привид универзалности властитог закона, он чини следеће: он супституише тај свој уистину само лични закон, афирмације тек само властите моћи, са апстрактном идејом заједнице духа – каква унапред поништава било какво одстојање субјекта спрам утврђеног симболичког поља, које је тачку Његовог одсуства поставило у центар. Јер сваки такав произвољно донесен закон, онда када бива пројектован на људску заједницу у целини, те када отуд овај прерасте у тоталитарни императив живота, на крају задобија превасходну улогу да препокрије смрт “оца-законодавца” – те да му обезбеди један *вечни вампирizam*, ма шта то у неком одређеном контексту значило.
- 3) **НИВО актуалног**, у-времену-оспољеног: бескрајно потенциран, дуго задржаван догађај (наднемогућег) сусрета “две стране смрти” (које чини *од света заборављен пар*, Шу и Тэфнут). **То је судар у коме настаде вртлог светло-преломног убрзања, у чијем се исходу (злокобно умиреном дну) сама смрт коначно расклапа – у својој инхерентној разлуци – која је разлика обрубљења средишње рупе у**

мрежи једно-друго-изрицања. Али, то је једна *у-бити-сузбијана* разлика што ствара статичку силу изгона полукружне струје *хаосног језичја* (исконског зла при океану пред-стваралаштва) у велику двоизлазну струју крст-осовинске “осмице” (Богињин разбој неизбројних светова). Тако та једина струја постаде сопственим изливањем неповратно удвојена, и то као од властите спокојне снености (каква владаше у уму Богиње) заувек отиснута шкољка **/чији једном громовно-уздрман бисер сопства такође постаје двојан/**. Отуд се и родише они праисконски близанци, као основ једног сасвим новог, али уједно и (*– светим забором условљено –*) најстаријег стварања: – оног које остаде затрпано унутар пробијене дубине Богињиног рудника. А то је место чудесног живота, у апсолутном мраку, једног самоупаљеног плама – што оличава скупни свепрозирни усхит, слободно плутајући на домах Крст-Вретена злокобног умрежавања светова; – на домах подземног ока осуде смртника на клачење, унутар безвремено-ледничке пећине његовог праодсутног сневања; – заправо: осуде на *иррационализам аутоматизма*: – на златно-застојну или пресечно-оковану, злокобно естетичку или немо-сликовну збиљу.

И ту је – на сузно-сланом мозаику празно-огледалског лика Ледене Краљице – постављен задатак за дуго очекиваног *витеза-луталицу*, да изнова изрекне, реактуализује, односно преконтекстуализује *њену* једном већ давно себе-изречену а заборављену “суштину” (вид постајања) – која, уколико је више удаљена, тим јесте више по над-мери човековој:

”...А ноћ држи женске своје руке у нашим рукама...

(...)

Она која почива још по дану, морску ноћ носи на свом лицу, огледало зоре без лика. А ја то бдим на обали њеној, нагрисан звездом благости...
...Наћи ћу за ону која не чује речи што човеком нису речи.”

/Сен-Дон-Перс: Морекazi.

* * *

Богиња Ноћи као ”она неумитнија, још мање сагледива, друга нека судбина, и даље, још даље, судбина за судбином, празан облик за празним обликом, оно никад више достижно ништа, смрт-родитељка којој тек још случај одговара...”* (Х. Брок), беше облик спознате смрти: – око одаслања оне светлости која је “обухваћена тамом свог рођења, па ипак јачином свог зрачења обавија још и таму”**. Јер *она* креативно лагаше о самој себи да *већ јесте*, те провоцираше свеопшту завист и жудњу, осуђујући људску природу да *забором сна о вечном путовању (“лебдећи растућем постајању – које је једино порекло стварности”***)* вазда лута и изнова тражи *њен* изгубљен /ниоткога још ишчитан/ симбол. Представа Богиње, саме и једине у ноћи предстварања, отуд беше онај свепровоцирајући, суптилно дискриминацијски мац, забоден и закључан у *камену мудрости*, изворни “тест величине” сваке индивидуалне душе.

Разапета Афродита:

“Ово тијело свјетлости које људи мрзе
разапели су, једино право, на крсту.
У безброју бића, до краја вијека, узалуд,
узалуд вјеруј у врсту.”

(**Тин Ујевић:** *Разапета Афродита*)

Мајчин пра-облик, лук себе-пробоја, беше онај хладно-месечев срп – што одржаваше две исконске силе у интеракцији /“близанце” Шу и Тефнут, који би се иначе узајамно поништили/; – све донде док не би кристалисале нултојединичну меру сопствено им иницијелног вишка силе самог омогућавања реактивности; дакле, вишка који је увек на страни оног реактивног, другог/Кћери, – на страни Мајет – *која се тек ретро-активно* конституише, у свом пуном/мачјем шаренилу, при шаховском пољу црно-бојевне Правде!* За тај је измичући вишак овај сам вртлог интерактивних сила пронашао замену у његовом отиску/одливку – кога је, за разлику од /ту више непостојећег/ оригинала, могао да задржи у сопственом домену. Самим тим његовим присвајањем, путем замене са отиском, дати оригинал бива (– као међутренутно самоогледнут у властитој копији и тиме од ње прогутан –) усрћен за и на равни симболичког – чиме му се одузима даљи

(контекстуални) смисао. И – тек у свом последњем опирању – тај оригинал, као флуидна слика, вектор сопственог иницијелног вишка силе, звучни израз сабраних даљина, или *бегова-од-себе прималног сопства*, пробија/пролама празну површину свог огледалског отиска; – те једном коначно одбацује властиту *полазно стратегијску* основу у *слици хармоније*, што замрзава *крајњи дOMET* деловања сопствене му вртложне силе; те се ту – лучним скоком силе ослобођеног притиска услед своје уплетености у чвор контрарних сила – коначно сабира у димензију сопствене другости; – тачније: у расветљен простор његове дуго-тражене, а тек на крају задобивене, *могућности почетка*. Јер то је димензија *упливне будућности*, или лебдеће корење узводног замаха једне **двоструко себе-обрнуте крошње/круне** – у виду стреле срећно-силазног зрака подношења, у апсолутној самоћи, једне преболне цене постајања (– из властите пре-одлуке –) стваралачког субјективитета. Дакле, све док не ускрсне онај некадашње-пловидбени, уснуло интуитивни вид, као пробојно испољавајући само из мрачно-изолационе коморе изокретања сваке оком примљене слике – , ”... и све док се зло не излучи из светлости, нестворена укоченост из оног само-себе-стварајућег”* (Х. Брох), чистина неусловљеног самопочетка појединства не може бити задобивена – будући уистину ничија! Она се може задобити тек преко субјектом Нут-Ананкиним понорно једном зажељеног отиснућа у бездано неизвесности, нит-звездани процес сопствене јој опасносне производње једне најтање-зрачне мреже – *прашинасто-умне снаге новоисписујућих знакова*, какви долазе управо из *језичке Преко-мерности Њено-говорног амбиса*. Али то уједно беше и један тек полустабилисани ток, покушај у-бити-немогуће премере оног праишчезлог а у-себи-неограниченог; тј. оног што се сад побуњенички појављује у виду извесних ничим-пригушених звукова – *подчујно-страшних предзнака надизрециве плиме светова, јављене у виду громовних ништења свег ограниченог...*

Јаство праодлуке, коме ништа није мањкало, намерно је произвело привид мањка – лаж о његовој зависности од небића – да би, кроз умножен број очију из-ништавила-дозваних посматрача, прерасло себе. Оно је плански изазвало завист и жељу небића да га спозна и досегне – што беше Богинино прећутно знање о томе да је *Њена* довршеност-у-неиспољеноме исто што и знак *Њене* недовршености-у-испољеноме, тачније, знак за довршеност само на равни симболичког – *одстојној слици кушње*. Бескрајно спутани живот се појавио као дорастао из **одмотаног сажетка далековидства**, упоредо, **дна опитног ништавила**, али само захваљујући претхођењу му једног индивидуалног бића на коме се огледао смисао свег прамајчинског океана битка, а који беше у себе затворен као плод у чахури још неразвијене смрти.

***

“Море - почетак света забрањеног, на другом лицу наших снова, ах ! Као што је прекорак сна, и сам сан, на који се не дрзну нико...”

(Сен-Џон Перс: *Морекази*)

Како поновити изгубљену идеју/представу о сопственом нам изворно пред-метнутом, близаначком бићу, представу која би одговарала његовој реалној другости – и *пре* сусрета са том другости? – Да ли отпустити предметнуту нам слику заробљавања даха нашег друго-бића (Ка-а/Каит; Аниме/Анимуса), наш првобитни ослонац у утопистичком свету – те тиме свести сопствену егзистенцију на око (процепног) зурења у сопствену (засебну) смрт, око које се одмах затим и припаја уз *гротло* (свеопште) *смрти*. И тек онда, из те измењене перспективе, која би одговарала управо нашем потенцијалном друго-бићу, видети први пут слику себе у сопственој будућности, и то смештену у свеопшту констелацију дис/хармонијског без/броја печата свих индивидуалних душа – и отуд се тек сетити себе као неког будућег, присебити се тим сећањем и опет изнова заборавити ту своју пра/слику. То значи спознати то да је ефекат нашег далеко-будућег, апсолутно неизвесног деловања чудесно-предсагласно укрштен са ефектом далеко-будућег деловања нашег још неупознатог друго-бића, “близанца”. А то такође значи да се ја не смем за дуже од једног трена присећати свог једном пређеног пута до крајње-жељеног ефекта властитог деловања, јер би се иначе ово самò заједно са мнош “окаменило”. Али зато могу задржати свој (у-сну-стечен) увид у један трајно-отворен (бесконачно-растући) контекст мог деловања – који је уједно контекст и мог друго-бића, и то сагледљив/самерљив само из његове *наспрамне перспективе* – те према њему трајно координирати сво сопствено будуће деловање! Отуд је та нулто-јединична мера људског преко-са-знања (тачније: одваљен *кљун небеске лађе*, као главни ”призматични подеделак идеје”;* /Маларме) сам прозор божанско-људске видовитости; – то је исто што и једна одувек тражена, *другачије-трансцендентална структура људске коначности, каква не би спутавала раст оног сазнатог* – *јер је свеколико људско сазнање координисано према ономе што нас пред-види управо као*

неусловљене. Само на тај начин наше деловање јесте апсолутно неусловљено, а при том ипак разрешено од случаја – већ у свом самом зачетку: путем двокрилног огледала метафоре, или полутренутно откривајућег правила за то: **да свако појединачно биће, тек на доскочној страни лука свога успостављења-за-другог (тј. на страни своје прве одреднице, што долази од непознато-дејственог простора његовог друго-бића) добија одразни лик свог сопства – и само га та повратна информација уистину може координисати;** – односно, ситуирати у један отворен хиперсинхронијски скуп, или дуго стварани интертекст: семиосферу довољне еластичности своје границе – за оспољење нечије (преко сваке мере) преступне индивидуалности! А то је она *ипак озбиљена утопија (ев-топија)* оживљено надљудског космоса, као *Жар-Птицом сновићен мир озакоњене бескрајности*. Јер када се неко једном у ту бескрајност отисне, након свог проласка капије нове стварности, тај заувек одбацује ланац својег последњег памћења; – одбацује полифони реп звезде-падавице, ту већ преображен у једно трајније /племенито метално/ богатство што се /предживотно/ врти око своје осе; – у гиганта шупљикаве структуре /звезду најдаљег одјека/. То је поредак ослобађања једног – само једном “у лету” разоткритог – пута вечно-продужности мира светлосног догађања, очуваног тек унутар посуде збрајања надалеких новоупаљених сазвезђа, и то са тачке врхунца турбуленције у ноћи! заправо, унутар узаврелог небо-океана мајке, као древно загубљеног места првог замахног покрета *њеног* у-себи-посматралачког, не-закљученог стварања.

Јер, **Нут-као-Мајка** јесте *млечни пут*: – **дубоко зажељена пруга** изласка-из-себе добро-заокруженог Нуна; док је **Тефнут-као-Кћер** онај *месечевим српом* тачно одмерава *трен пуштања сузе*, који коначно изазива и Нилов (Нунов) излив. И тај *двоспрежни дах* изазива извесно *чворно увијање /подземљу истргнутог и отуд преко-обзорног/ једриља* – што беше сачињено *од крила* одбеглог Тефнутиног срца, као ту јединог средства узлета *барке светова* (тј. једриља изнова појављујућег у виду *звучно-пробојног пера* – *велике небо-писалке*, што има облик лако-пловне ваге Мајетине). Тек би то био један дубоко-ноћни подвиг: спровод Сунчевог Заметка кроз Стихију владајућу унутар Небо-Океанске утробе, где сам космос тек постаје! Јер, *Њена* се полукружна равнотежа увек збивала час на једној, час на другој страни *точка увис плутајућег, пут-расветног деловања* – “*путујућег*” деловања које увек бејаше својом опозиционом страном /од несвесно му произведених ефеката/ стратегирано. А то значи да *кап с индиго-руже кћериног засталог срца* повратно наноси незацељиву рану белокосном јајету безличног сна: “предматеринском своду неминовности”* (гигантском све-све-оку – омчи њеног самоугушења). **Иако минијатурно, оно изазива лом оног макровасионског** – тако што га на-себе-преузетим болом распада преводи *од довршеног, усиковљено-неживог у незавршено-музикални, буђењем из његове смрзнуте јединице изнова себе-оживљени космос*. А то је једини сразмеран супститут *угушеној, бесконачно појединственој души (кћери)* – оспољавања нулто-погађајуће моћи древно сањалачке себе-смилљености.

Отуд тек један девијантни (југозападни) укрст љубавних паралела у подземно-отворној шупљини умрлих (Аментету*), јесте догађај судара између престабилисаног-саставних линија – дотеклих од крајње-опречних деловања. Такав беше судар између Јединице, као шилка предсазнавања/предсадоживљавања (Духа/Мајке), **и** Нуле, као оног неподношљиво упливног, подземно збиљског, још несазнатог/недоживљеног (Душе/Кћери) – а што све доводише до померања тежишта од оног никад виђеног –Кћери, на облик *њене* будуће виђености –Мајку. А тај је облик *Њене* предвиђености заправо чило-идејни облик Андрогена, духа оваплотње лутања кроз етер, Харпократ (уп. Алефа, Ероса-као-Фанеса), – облик *Њене* преломљено-зрцалне и у-Сну-зажељене паралеле! На тај начин структура двоунакрсне предметности душевног близанаштва, *као двојно-светлосни заматак сна*, заправо, није двоспрежна него **четвороспрежна**: – јер је чине најпре Нут/*небо* и Нун/*океан* (– и то на равни метафоре, коју отеловљује ванвремени Харпократ), те затим Шу/*ваздух* и Тефнут/*роса* (– на равни процесуалне збиље, која је Сном стратегирана, “узглобљена” у небо-океански међупростор). А како Шу подржава небески свод, тј. лук мајке-гипког скока Нутиног, а Тефнут (будућа суђаја мртвима, Мајет) буди из сна окованости немо-сликовном збиљом самог Харпократ (*који је небо-океански издах тишине*), тако је и ова иста структура *двоунакрсно четвороспрежна* – чинећи велико-струјну “осмицу” непрестаног преобликовања древне васионе: – путању раста-до-себе злодуха ништавила, или путоказ мапе *постживотног путовања* – настао путем лома површине Етера! Тако тек путем мајчинског изаткавања обрасца стварања /безданог опажања/, беше престабилисан и сам **под-ослонац раста свеобухватне равнотеже** – који треба да профилтрира и сво оно историјски још ненадошло зло. *Тајни Залог Ноћи* стога беше Тефнутина *бескрајно усамљена, дуго узалудна*, те пра/сликом хибернисана Енергеја силазно-љубавне без/помоћи /људима/ – враћана јој непрестано уназад, и то управо од стране овог *крилатог злодуха* који оваплоћује *стакласту бесконачност Етера*; да би на крају била *од ње саме* /сасвим свесно/ инвестирана за неку далеку будућност

/где људска врста саму себе докида; те уједно, где се Тефнут са Шуом **први пут изван-Сна-састаје**; и то тако да **Они скупа – као Сну враћени! – изграђују његово Надсвође!**. И тек та ретроактивно сумирана Енергеја беспочетног себе-дара Мајчиног, доводи до зацељења Кћериног одбегло-упојединаченог – некад свеопштег, јер колоплетно озвезданог – срца. Међутим, та рана унутар заметка *поноћно-срчане преодлуке* Тефнутине (односно: **воље** за сопственим јој раст-умањењем, све до хладно-пламене капи у-бити-невидног јој оживотворавања космоса) беше управо и довела до обликовања **њеног екстремног појединства – које се овом недостатку мртвог света непрестано противи!** Јер он, као загушен светло-заметак ноћи, не имаше довољно простора смисла да се одмах оспољи – у виду духа на-себи-засталог точка пред-времена – те се свео на полузакрчен экс-центар свеколико-неусмереног израчења првобитне васионе.

Али пошто Тефнутин неразвијени цвет смрт-родитељства беше од нечије стране ипак виђен/доживљен, то бол-туга **њеног** умирања и није њено умирање, већ умирање њене ноћно одмакнуте мајке – неразвијене јој замисли свеживотног космоса, – дакле оне мајке која је истовремено и она сама, као своја властита кћер! И та туга, као не само лична већ и свеопшта, бива проширена на гледаоце, као глорификација жалости пред публиком: тако она постаје извесном обновом ишчезлог кроз лавиринт безбројних очију. Ту дакле нема трпљеника бола, нема прободене и распете, она је одсутна и тиме ни за шта привезива, а крилато јој срце по жељи излеће из груди, ничим фиксирано; – него има само безбројних гледалаца драме њеног само-одсуственог распећа, садоживљавалаца, сапатника као патника због њеног давног прогона, стрпљивих чекалаца њеног надоласка. Има само глорификатора и преносника бола, не и фиксног извора бола по себи **<б>**. *Али је зато највећи подносилац бола онај који дуго чека на своје гледаоце.* Јер, само тиме бол постаје стварност: као искорак из чахуре сна који се мучи да се у себи пробуди, или да се самопробије из течних маглина страве полунестварног.

Пра-бол као одјек “празне самосвести” некад “дишућег” света, беше уједно и древни облик савести: – захтев за прекорак-из-себе границе сноликог свезнања: негативни подстицај стварању, и то оном чији први узрок лежи у опчињености оним “од преко границе”, немогућношћу прекорака те границе, те и чежње за комуницирањем са оним од с ону страну те исте; – чежње која, услед немогућности налажења својег израза, ствара вртлог пранеспоразума, побуњенички расцеп унутар себе саме: зато се с правом може рећи да се ништа не одвија без свести – односно, да је космос потенцијално жив/свестан.

***

Само на тај начин је нулти избор душе, као пут неусловљеног деловања субјекта кроз време, **предетерминисан**: – најпре као свест о граници сопства, која је не друго до петља исконског безизлаза, облик зауздања жеље за стварањем; – затим као свест о опсегу јединог уско-излаза душе, тј. о могућности да дуплира властиту границу, те да тако – *парадоксом празне кутије* – од “нуле” створи “осмицу” (лебећу пећину, исконску дилему); ауру збирања свих омеђено-појединствених аури; то јест, да створи од над-сна један сегментарно индивидуални под-сан; *дакле, над-аура која у под-основи има сазвук две “близанацке” ауре, али не и сазвук два корпоралитета који предусловно стоје у основама тих аури – јер је унутар те крајње-проишле ауре, што оваплоћује пећину првог сазвучја, заробљен тек само чист бесконачни етер*; – дакле, над-све-аура, као једино обличе које може да обухвати апсолутну разлику а да не релативизује њену апсолутност. Од примарно-јединог круга тако настаје двокруг – али с тим да овај други остаје празан, неиспуњен жељом за пробојем себе, *ради даљег стварања*. Јер он као асиметрична /iskonу замислитељства недорасла/ другост, настаје само услед воље првобитног круга да /путем неког полу-медија/ оспољи своју у основи му стојећу, разлику – најпре као празну форму само; – да би ова, као употребљен медијум силазности вртлога тог прајединог круга у безцентрично му сабито ништавило, тек постала испуњена једним доуписујућим, одложено-изронелим смислом – *бојевно-таласним криком Жар-Птице с места свевидства*. Јер, то је смисао за једно у сржи људско, тонирајуће постајање – у полубрисаној мапи све-над-удаљеног сна Богиње. А тај је *Њен себе-дуплирани сан*, који почива унутар *вишег, тућег јој сна**, заправо сан о још неоткритом исходишту потајно-лепезастог сабирања целокупне скале **Њеног** жалбног зов-одјека. То је један у свом самом приказу скамењен покрет тежње за изновним задобивањем једне, од *Ње* давно отпуштене али тек *дахом Њене смрти* заокружене, бескрајности. Јер та јој је **пригушено-гласовна рог-катедра**, извирања у даљинску чујност тек једног безнадно самотног зов-одјека, заправо, скамењено пред-свесна жеља за поновљеном безграничношћу тог **Њеног** најунутрашњијег простора: – места дострујавања у мерност светлометног хаоса – збивајућег унутар *помичне јој зоне прстена, или постхумне чекаонице* (узглобљене, *као девете*, унутар осмочлане *сфере*); – дакле, чекаонице која је дата за (натчовечије)

стицање увида у *Њен* план (скривен светлином почетка). Али је **овај Њен тамни простор неосвојив за сваког оног ко нема одстој спрам њега**; – дакле, за сваког оног који није *претходно* зачет унутар саме у-себи-мултипликујуће (почетно осмоструке) *сфере* (– места укрштања *Њених* одјека). А та је *сфера нулте прозрачности* – коју чини *место сударних одјека*, или *лик свепотресне могућности* – онај издалека надлазни, нов завеловљен простор: место себи-присједињујућег упијања свих пахуља (од) жалним зовом (тог лица) прво-одасланог налога: – за громовним сусретом једног појединца са сопственом дах-струјном, близаначком непознаницом.

***

Сневано место безграничне слободе у себе-стварању неког субјекта, будући једном ухваћено *светским чвором*, не може више никуд да изађе сем кроз собом-жељену виђеност неким од “с оне стране” границе – кога заправо (још) нема. Јер на спољној страни границе тог учвореног сопства не може бити ничег, па ни исконске стваралачке могућности, будући да ништа (још) не измиче прималној стези. Али зато оно својим дупликатом (– или, деформисаном одразном сликом, што свему-искушавалачки ствара привид о постојању извесног анти-битка, духа пред-стваралачке слободе –) може чудесно да искомуницира са спољашњим хаос-ништавилом: – може у њему, као непосталом ентитету, да изазове фасцинацију и завист – управо *пред собом* као постојећим, самопосталим. И да се затим у тој туђој зависти огледне – те и да се тако коначно пребаци на *другу*, спољну страну границе, истргнувши себи простор дуго-чеканог оспољења од самог ништавила!

Нулти избор душе, или пра-нит неусловљеног деловања субјекта кроз време, дакле је нешто што је на сопственој симболичко-сликовитој равни ипак предетерминисано, али само као херметички запечаћен домет сопственог будућег ефекта, не и као полубрисано-прадогођен пут који је довео до озбиљења тога ефекта. А тек са појавом једне у-лету-погађајуће интерпретације мапе (од) замршено-преокренутих констелација у-неповрат-разбацаних трагова тога *једном пређеног* пута, може се говорити о предетерминисаном догађају искорака субјекта из синоптичке збиље: – збиље каква једина саму себе укида на сопственом циљу. Јер, управо од те тачке “дизања сидра” са последње-резервног нам упоришта у тој збиљи, као збиљи спознато-престабелисаног тока нашег будуће-вечног путовања, започиње оно древно сањано море звано озакоњена бескрајност; те утолико, себе-озбиљивање идеје-о-постојању још није ни почело: тек себе снева у пупољичавој смрт-коштици.

КАТАРИНА РИСТИЋ

ДОДАЦИ:

<1> :

Думавати Сваха из староиндијске митологије (само једна у низу од десет Мудрих Божиња, *Махавидја*) јесте **старица окружена с девет птица**, која поврх тога – усред дима свог самосагоревања (– само значење броја девет) – држи још и *слику птице*, и то у виду **Заставе**: то је десета, апстрактно-свеобухватна птица – чији је давно догођен лет **непоновљив**, односно, чија је једном пређена путања **незапамтива**. Она се лако може довести у везу са Птицом Матер Сва из старословенске митологије: најстарије женско божанство као принцип духа/лета/промене, а не као принцип биолошког рађања. Она која бди над раном светске округлине.

<2>:

Пра-звук као међу-звучје или чиста експресија једне неподношљиве тишине, имаше своју сликовиту представу у светлосној змији “која гута свој реп”; те он беше и вакуумско зрно садржавања пра-опреке у

сићушноме – као треперећи облик суздршке оспољена оне бесконачности што у виду “окатог зрна светлости” почива у *чвору стварања*, клупку будуће композиције. Отуд тај *биљно-минерални* звук подземног структурирања небеске хармоније, беше извирало тек као подчујни ефекат многогласја светова; односно, као кристални зглоб *кугле свеобухватног*, – који у-себи-конзервисаном јединицом тишине преламаше сваки појавни звук у израз *неподношљиве ситуације бивања-у-процепу*. Отуд се може рећи да он беше праописан круг зрачења око управо оне микро-дозе апсолутне тишине, каква би једина могла да нађе свој далеко-поредбени израз у домену појавности. Јер, овај звучно-сликовни облик при том не конзервисаше саму тишину, него међутренутни доживљајни ефекат те тишине, **одсликан у оку** њеног прислушаваоца; тако је он “сликовит симбол речи”*, “звучна слика делања и чињења”** (Х. Брох), те *кантовска форма чисте чулности а priori*, згуснут вид знања оне бескрајно врлудаве путање каква једина доводи до места (немогућег) сусрета: – сусрета јаства са својом непознато-поредбеном сликом, у коју то исто јаство беше самом себи несхватљиво предуклопљено. Стога, тек на такав начин флуидно-ритмованог омеђавања прадате могућности нерцептивног сазнања, овај кристални облик неиспољеног звука беше омогућио вечно-продужну делатност /солипстичког/ мишљења.

Закон музике, као негативно дијалектичко зло које омогућаваше *узводни раст кристала међугласовне празнине древног сна*, беше престабилисан **диссинхронитет** између јаства и света – принцип вечног неподударана субјекта себе-исписивања на екран космолошког пратекста и самог тог пратекста; односно он беше “узводна” вертикала безлично-субјективне силе ништења једном већ успостављене хоризонтале домена емпиријског, у коме се појавило фактичко зло (најпре као фалсификат пратекста). И тај (претприпремљен) принцип изрецивости објектног света беше на-себи-догођено озбиљење оне првообличене замисли целине, која је остала без икакве поредбе у испољеном времену; – те која је отуд морала да потражи један проширено-димензионални простор свог оспољена, чија могућност лежаше на равни синопсиса њеног стварања, односно, у вакуумској просторности /и то “пре” него што би се сама пројектовала на време/; односно, то беше пра-идеја која је морала да потражи субјект свог до-развијања у “кристално-преламајућу” композицију осветљавања стедиштне тачке својег још-никад-одредивог порекла. Јер то порекло је врело подстицања воље на замисао *синхроније светова*, – тачније, врело субјективног прислушавања идеје о свом још-увек-немогућем, надљудски-напрегнутом постајању.

Јер то вакуумско, унутарвременски неодредио порекло јесте димензија чисте будућности (– инстанца апсолутне тишине пред-видиоца –) из које време, као (дис)континуитет из-себе-делотворне субјективности, временује као музика.

<3>:

Опозицији херметичара и орфичара, која се делимично елаборира у овој књизи могла би, у условном смислу, одговарати опозиција вишнуиста и шиваиста у Хиндуистичкој традицији. Код првих /у оба случаја/ важна је магијско-оперативна моћ “семених” речи-формула (мантри). Код других, насупротив, главни је раст “семених” речи кроз сво песништво и музику – науштрб поменуте моћи.

Шиваисти отворено исказују своје неповерење богу Вишнуу, и то због његове несумњиво дволичне природе. Јер он је /као Кришна, *црн и зао*, тамна страна месеца/ уједно заступник конзервативних ставова највише касте којој припада а и склон преступу, дајући – истовремено – себи за право да кажњава “непослушне”, те да прогласи себе за апсолутну /нерођену/ личност васионе која је већ по дефиницији /као имуно место закона/ добра.

Вишнуисти, међутим, раде нешто сасвим друго: они (претворно) славе бога Шиву – бога стваралачког ексцеса – **под условом да га као конкретне митске индивидуе нема**. На тај начин се неправо универсализује Шивина тамна/дисолутивна страна, што се најбоље огледа у кривљењу слике његовог односа према Мајци Богињи, и то у оном правцу у којем то одговара самом Вишнуу – да би овај на крају и преотео за себе Шивин, потпуно редуковани, идентитет!

Јер Шива је “састављен” од сâме контрадикције рушитељства и стварања, и свако његово деловање иде у правцу превредновања вредности, услед чега је непријатељ владајуће касте /иако од ње сам потиче. У многоме је до невероватности сличан Ничеовом Заратустри, обожавајући, као и овај, “високе планине”, али истовремено пуштајући слап свог говора /или душу своје жене Парвати, *кћери снегова*/ “у долине”. Управо би уз Шиву пристале оне чувене речи из *Заратустре*: “Онај који жели бити створитељ, најпре мора бити разоритељ и срушити вредности. Тако највише зло припада највишој доброты – јер ова је стваралачка!”

Насупрот Браминој сугестији сину-Вишнуу да је управо он бог-апсолут, прво-изговорена реч закона, или чувар Његове творевине, без потребе даљега раста и себе-премашивања, могло би се овде рећи:

Извесно је да не може постојати никакав “поседник енергије” (јер сама енергија већ у себи има свест и самосвест /јер она је на-себи-зауостављен стоугао) као што не може постојати ни неко вечно-обезбеђено место окупљања свих светиљки и сјајева /тамна страна месечева је место прималног изгона и пада, оно што не ствара светлост/. **Стваралачка (безлично мајчинска) сила принципијелно је непосвојива** превазилазећи сваког појединца, али пратећи при том правац његове жеље која се озбиљује тек у смрти: само уколико се смрт ту схвати делезовски – као деконпоновање ствари кроз жељу.

Шокантна је, у сваком случају, прича из *Махабхарате* по којој је цена избављења бебе-Кришне из тамнице у којој је била рођена, смрт новорођене девојчице Маје (Велике Илузије) која беше убијена ударцем о зид (и то с тим да *она сама* на то да пристаје?!). Та смрт се, међутим, не схвата озбиљно, јер *она* је и тако илузија, лаж и отклон спрам “јединог истинског постојања” – Кришне; у најбољем случају, његов декор – одсевно шаренило његовог зрцала. Не и муза генија, не и геније-који-постаје.

Убиство Маје (*издетаљисане мандале – артистичке форме праизговорене Речи*, која ову исту спашава зле стране Њене оперативне моћи) убиство је Друге Индије – која је, *иако у сенку измакнута*, једина могла да спречи хибернацију Времена /обрушавање целе индијске цивилизације у кич/.

<4>:

Столица Правде – као опточена тихо-змијоликим струјањем добро јој скривеног разлога пратамне воље – **не само што је неприсвојива, него је и неуступива!** Будући да је структурално “клизава”, она се збива као “море невиности Сунцостоја”* (Сен Џон Перс), – зато јер вечно путује у месту самог раскршћа, никад ни не мислећи саму себе, јер је увек милионито већ помишљена и пре него што би стигла да се самосагледа...; она је, као *врховни означитељ*, управо она душом испуњена *писаљка сна* што с надвисине водеће-олујног таласа вазда до-исписује шаруље подземних лавирината, из којих јој придолазе дуго чекани прислушаваоци – а из којих јој управо израња и сопствени дух крајње-напете будности; – односно, управо онакав субјект који попут *нагло-расплетног крила правде* долази тек са закашњењем...

Тако изван непојамни пра-субјект правде надлази тек као ретроакција у односу на оно не-праведно благо-колебљиве неутралности самог пра-сна; – односно: као једно заломљено/шиљато огледалце /излучено с замагљене очне површи/, које чини двоспојну вратницу огледања-у-себи тајне вечно-продужности сâмог /у-зеници-зачетог/ сна! При том, од ове микроспојнице једино и зависи сâм неисцрпни садржај сна. Јер када се ово огледалце само за степен помери из датог му лежишта, цео његов једном одливен садржај – срж вечно-продужности сâмог сневања, тј. цео онај једном огледнут садржај који се иначе увек враћа свом пошиљаоцу, тад бива проливен у неповрат ... ; и стога је то оно ухо селекторске будности сневача, или, у морском камени преобликован мач слушно-исконске дискриминације.

Тако изван непојамни означитељ, у примарној му одлуци да најпре значи тек само безначајску ширину сопствене смрти, утискује свој “умируће-субјективни” остатак на свеопшти екран – зрачну чистину предманифестујућег. Међутим, сред занемеле му *нигдине уочишта* прерано осамостаљено *биће праознаке* (– будући исписано на *сребрном екрану, двоструко-двоструком зрцалу Хармонијиним, одозго утакнутом у златну куглу*; то јест, у онај *попечни пресек Хаоса* који, као *расклоп превремености сâме*, најзад бива просечен *крстом* и претворен у *точак/сат/монаду* –), тад постаје *злоћудна некретница*: – “подла звезда са рожнатим кљуном, што беше замрсила трагове и преокренула знамења на трпези вода”** (Сен Џон Перс), – а која, при том, беше још и патворила печат туђе јој смрти у лакомо-урушив темељ свог новопочетка. Отуда се зло – на равни прародитељског симбола – беше појавило управо као сâм заборав смрти; као залеђење зрачно-сновидне струје **само једном** збилог премоста понора несазнајне стварности... ; и то је она струја која остаде занавек да прекрива понор своје сопствене могућности...

<5>:

Једно условно поређење Вишнуа, Тот-Хермеса и Исуса:

Сва три бога-сина, што долазе из сасвим независних традиција, повезује покушај раскида с једном истом утопијом; оном која говори о нествореном (“природном”, у изванвременој датости нечијег погледа затвореном) завичају – *космичкој паланци*. Али тај покушај никад није био доведен до свог краја. И то, вероватно, због страха *бога-сина* за једном додељену му *позицију логосне моћи* (с које се једино и може структурирати *било која, па и превратничка* структура); дакле, за *ону позицију* коју би *еманципацијом-од-оца* трајно и изгубио – ризикујући тиме да остане потпуно сам, односно “заувек мртав”.

Јер ту је управо дошло до следеће **замене тезе**: да својим негирањем могућности једне “природно дате” завичајности духа, он сам (*бог-син*) постаје немогуће место те (апсолутне) завичајности! То је, дакле, једна **у бити изневерена** (посустала) револуција – која враћа управо оно спрам чега устаје. Јер је *бог-син*, сходно датим нам учењима, требао бити раскршће струјања ничим везане, надлично-љубавне силе, не и њено меланхолично крајње-умирено уточиште; не и хипостаза непреиспитаног бога-у-оностраноме у обечани рај-у-овностраноме. /Један могући пример такве недоследности је то што се Исус, како је то добро приметио Ниче, исувише често жалио да га ученици недовољно воле. Али извесно је да га је истински волео Јуда, који га је једини појмио на прави начин – као посредника воље оностранога да се вечно преиспитује у оностраноме/.

“Бог је испитивање Бога. Бог је један вечити бунт против Бога.” (Дерида: “Бела митологија”)

Јер, можда је управо због *страха од остављености* и дошло до *следеће лажи о природи оца*: – да је овај довршен-у-оностраноме и управо стога властодржан за сина-у-овностраноме, да је сам апсолутно уточиште, а да није кроз-повест-постајући – “развијајући из мноштва и изобиља”^{*} /Рилке/. Отуд би се могло рећи како Јулија Кристева и други аутори постмодерне, а пре њих француски симболисти, не греше много када за Исуса везују архетипску представу о завођењу; те и када на моменте расветљавају његов (несвесни) покушај пребацивања сопствене кривице за то исто (услед нежељене му самозаведености) на мајку и жену уопште – управо стога што га ова рађа као смртно/рањиво биће.

Међутим: Исус је учинио несумњив помак у односу на прва поменућа два (сходно мом увиђању: његов старогрчки пандан је Аполон, нипошто Хермес; ту постоје многе лажне сличности), јер се у кључном трену – на самом крсту – одрекао завођења. Једнакост свих људи пред Богом, која је тиме на нивоу трена постигнута, једнакост је тек у смислу могућности за *од-њега-отргнуто, безгранично постајање*, не и једнакост у неком *довршеном, њиме-ограниченом постојању*. Али, своје ускрснуће /у етеричном телу/ Исус прећутно дугује *оној која га измоли*, јер је једино ова могла да га замисли/види/поднесе као *Усамљеног, од-оца-остављеног...*

“Васкрсао је ради ње, да најблаженије јој каже – Не.” /Рилке: *Васкрсли*/.

Управо из основа тог, *само једном* изговореног, али за *њу* незаборавног, “Не” (које беше убрзо пригушено, од *његове* стране посустало), *жалобница* може да пробије пут своје *нове – с њиме више не-укрштене* – субјективације; упоредо: пут преуобличења *његовог* овоземаљског учења.

“...те од ње љубавницу створи што ка драгоме више не привија свој стас, јер занета олујом што се ори већ одавно надвисује његов глас.” /Рилке: *Васкрсли*/.

Али, Магдалена (која оваплоћује безлични аспект Ноћи) ту свакако није она самостворена светлост (циљно укидајућег) ума, него је то малармеовски схваћена (не-историјска) Иродијада: – *зналац тајне мртвих ствари, одсликане у језовитим кретњама њене косе*.

&

Оно што је у свему овом кључно: *бог-отац*, заједно са *богом-сином*, мора проћи кроз врата апсолутног ризика, међувреме смрти-ускрснућа, да би сагледао самог себе из-себи-опречне визууре: упадног ништавила; те да би на тај начин истовремено био кадар да промисли и претпоставку сопственог непостојања. Јер: тек из консеквенци свог могућег непостојања, *он* изводи пут свог – *безграничног, муњоносно-тангенцијалног* – постајања.

Пад у грех није резултат слободног избора створених бића, него примарног несавршенства духа-творца – које је, као и сва земна створења, такође једно биће-у-развоју. Али само *оно* се одрекло свемоћи-у-вакууму, да би отворило резервоар сопствене *уздржане* снаге: према бескрају.

<б>:

То да је **радост трагичка**, у овом контексту не би значило тек то да она има иза себе рад двоструке негације (– недијалектичку силу селективног ништења “које свој учинак жртвено заборавља”;^{*} /Делез –) већ такође и то да се она ту вечно присећа, те да кроз флукс своје убрзано-преображајне короне **непрестано подсећа** на претходну раван људског страдања – славећи га, свакако, не кроз памћење “тежине” његових узрока, већ само кроз “лакоћу” његових *прекочовечанских* ефеката. А такво је његово подношење достижно тек кроз извесно ускрело присећање, унутар самог подносиоца, на све његове кроз-време-сумиране трагове; мртво-исписивалачке ефекте једне, *новом метафором* тек порођене, субјективности, која – као *високо-маниристичко осведођење даха одсутности саме* /то је у овом случају одсуство субјекта апсолутне одговорности за патњу/ – ту никада, од стране неког /са-духом-времена надошлог/ “господара”, не смеде бити жртвована, па чак ни зарад ту новопостале целине. /Стога се и намеће закључак да су *бела* слова Торина, скрива у језгру великог “ораха”, тек учинак а не узрок оних *црних*, мртвих или околних/. Јер само наша сопствена патња, као у корену већ проплетена са патњама блиских, коју на себе по вишој нужди товаримо – али не и патња *другог* као сасвим *туђег* нам, *удаљено неутралног посматрача*, што на свет гледа (попут Еуриноме) као **кроз стаклену преграду** – сме икада бити заборављена; јер пут преображаја је у овога другог сасвим другачији, а мотив и исход недовољно упознати.

Реакција *изгнане кошуте, праједине звезде-месец, немог сведока ноћи*, на сво собом (пред)-виђено зло, била би: један изразито напет облик пасивног отпора помоћу кога, кроз дуго време, сваки субјект увећава капацитет његовог уздржаног реаговања, и то све до ступња кадрости за последњи преображај. А то је, као тајна (натприродног) капацитета људског трпљења, вид “пустињске” расвете драмски-заплетног пута свег људског страдања, и то пута кога гради само један јединствени низ афективних слика (од) збирно-човечанског проживљавања у *принципу већ туђег страдања*. Јер, свако се самотничко страдање сагледава најпре из перспективе странца, тј. у једном ширем контексту (привременог) нестајања нашег сопства – на равни сопствених му (за сам бол растеређујућих) поредби. Реактивна формула за патњу као од-субјекта-отуђен израз у бити му не-сопственог страдања, јесте аналогна једном изненадном *открићу (ничевске) камиле* – која је, **самом својом осамом, натоварила на себе патњу далеких и непознатих**; те која се, преко жеље за самоутврђивањем у властитој пустињи, доводи још и до *лавовског “Не”* (старом поретку ствари); те још за степен даље: – она се преображава, из разорне Сунчеве светлости, у тачку златног пресека: доводи саму себе до у микропомичну, вечно-ротациону оазу пустиње, где се коначно и самоиспуњује као *дететом* изрекнута “Да”. Она је тако, као Удаљена, једина донела еликсир што ништи дејство једног апсолутно несводивог догађаја страдања. А то је “далеко-одбегло срце суперсиметрије” што се скрива у залеђини (“оази”) хиперсветле “слике кушње” (Фатаморгане), бивајући осветљиво још само под сводом ноћно-орошене светлости – мајим или шарено-светлоносним погледом! Моћ прекогниције стога је та *мачја моћ* безлично-субјективног предумијења – за сваког у малу нит другачије-бојевног – процеса проширивања ванупоредиве жалости властитог бића на читаву васиону.

Сходно томе, *диференцијална афирмација* (делезовски схваћена *селективност вечног понављања*) не би стајала насупрот, него би управо произилазила из адорновске *дијалектичке негације* – али само у случају када је ова друга “упрегнута” у питање оправдања уметности/културе пред злом. Јер тек са тим (никад нађеним) одговором, сила негативне афирмације (*сила потраге за изгубљеним временом*) **трајно би** прешла на раван плуралног: – у сферу лепоте трагичког.